

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 207/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s. r. o., Námestie SNP 3, Trnava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ing. Peter Pacalaj, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Piešťany č. k. 12 C 339/2014-110 z 28. februára 2017 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 9 Co 54/2018-157 zo 6. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia sťažovateľky

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2019 doručená (daná na poštovú prepravu 14. februára 2019) ústavná sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 C 339/2014-110 z 28. februára 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 54/2018-157 zo 6. novembra 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Vec sťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená 17. októbra 2019 sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa pred okresným súdom ako prvoinštančným súdom a následne aj v odvolacom konaní pred krajským súdom domáhala proti žalovaným ██████████ a ██████████ (ďalej len „žalovaní“) judikovania pohľadávky vo výške 10 500 € s príslušenstvom na základe toho, že s nimi mala uzavrieť zmluvu, v ktorej sa mali zaviazat' podieľať na nákladoch na vybudovaní prístupovej komunikácie v rámci projektu IBV „Sun House ██████████“ v obci ██████████. Ďalej uviedla, že okresný súd napadnutým rozsudkom okresného súdu žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol a žalovaným priznal náhradu trov konania. Na základe podaného odvolania zo strany sťažovateľky následne rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým v celom rozsahu potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu a žalovaným priznal náhradu trov konania. K tomu uviedla: „*Druhostupňové rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené dňa 14.12.2018.*

Proti rozhodnutiu nie je možné podať žiadny riadny alebo mimoriadny opravný prostriedok a sťažovateľ využil všetky možnosti nápravy dané slovenským právnym poriadkom.“

4. Sťažovateľka namietla vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu a aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, že nimi došlo k porušeniu jej práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že hodnotenie dôkazov bolo zo strany okresného súdu a aj krajského súdu nelogické a arbitrárne. Dodala, že žaloba bola zamietnutá z toho dôvodu, že údajne nebol preukázaný vznik právneho vzťahu medzi sťažovateľkou na strane jednej a žalovanými na strane druhej, z ktorého by pre žalovaných vyplývala povinnosť sťažovateľke uplatňovanú pohľadávku zaplatiť. K tomu uviedla: *„... výsledok hodnotenia dôkazov... nezodpovedá podľa nášho názoru pravidlám formálnej logiky a logického myslenia ako esenciálnej súčasti procesu hodnotenia dôkazov podľa § 191 CSP, dôkazy boli hodnotené selektívne, v neprospech sťažovateľa, a napokon nezohľadnili skutočnosti v prospech sťažovateľa, ktoré vyplynuli z dokazovania, preto postup všeobecných súdov možno hodnotiť ako arbitrárny.“*

5. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka uvádza, ako v priebehu konania pred okresným súdom, ako aj pred krajským súdom dôvodila existenciu svojej pohľadávky voči žalovaným. Z uvedeného vyplýva, že jej existenciu stavala na existencii ústnej dohody medzi sťažovateľkou a žalovanými o tom, že títo sa budú podieľať na nákladoch na vybudovaní prístupovej komunikácie k rodinným domom, pričom k tejto dohode malo dôjsť v nadväznosti na to, že iní vlastníci svoj podiel na uvedených nákladoch uhradili už vo výške kúpnej ceny za pozemky a žalovaní chceli voči nim korektne vystupovať, a preto sa tieto náklady rozhodli uhradiť. Opätovne uviedla, že bola medzi ňou a žalovanými uzavretá ústna dohoda na celkovú sumu 12 000 €, pričom zo strany žalovaných bola podľa jej tvrdení po vystavení faktúry č. 13008 v dvoch splátkach uhradená suma spolu vo výške 1 500 €. Dodala, že skutkové zistenia boli sťažovateľkou v priebehu konania vo veci samej preukázané viacerými dôkazmi, okrem iného aj správaním samotných žalovaných – vyplatením sumy 1 500 €, ako aj svedeckými výpoveďami dvoch

svedkov, ktorých vyhodnotenie ako dôkazu zo strany okresného súdu aj krajského súdu považuje sťažovateľka za svojvoľné.

6. Sťažovateľka uviedla, že vzhľadom na existenciu viacerých dôkazov preukazujúcich jej pohľadávku voči žalovaným, ako aj existenciu právneho vzťahu, na základe ktorého pohľadávku sťažovateľka odvodzovala, samotné konanie žalovaných a mieru preukázania skutkového stavu bolo podľa názoru sťažovateľky jednoznačne možné konštatovať a judikovať ňou uplatnenú pohľadávku voči žalovaným. V závere dodala: *„... len tvrdenie žalovaných o neexistencii sťažovateľom tvrdeného právneho vzťahu, resp. pohľadávky, ktoré je v rozpore s vlastným konaním žalovaných (čiastočná úhrada faktúry) a ničím nepreukázaný údajný dôvod čiastočnej úhrady faktúry žalovanými mal pre konajúce súdy väčšiu výpovednú hodnotu ako tvrdenia sťažovateľa preukázané konkrétnymi dôkazmi...“*

7. Na základe uvedeného sťažovateľka dospela k záveru, že právne závery uvedené v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj v napadnutom rozsudku krajského súdu boli so zreteľom na preukázaný skutkový stav arbitrárne a neodôvodnené, z ústavného hľadiska neudržateľné a mali za následok porušenie základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka touto ústavnou sťažnosťou namieta.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa upravené v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. 9Co/54/2018-157 zo dňa 06.11.2018 a rozsudkom Okresného súdu v Piešťanoch č. 12C/339/2014-110 zo dňa 28.02.2017.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. 9Co/54/2018-157 zo dňa 06.11.2018 a rozsudok Okresného súdu v Piešťanoch č. 12C/339/2014-110 zo dňa 28.02.2017 Ústavný súd SR zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. *Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 415,51 EUR, ktoré je Krajský súd v Trnave povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa.*“

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v namietanom porušení základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu. V petite

ústavnej sťažnosti síce sťažovateľka namietané porušenie základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru bližšie nešpecifikuje, avšak z obsahu ústavnej sťažnosti je zjavné, že namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie. K porušeniu ňou označených práv malo dôjsť v dôsledku:

- skutočnosti, že hodnotenie dôkazov vo veci samej malo byť zo strany okresného súdu a aj krajského súdu nelogické a arbitrárne,

- skutočnosti, že právne závery uvedené v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj v napadnutom rozsudku krajského súdu mali byť so zreteľom na preukázaný skutkový stav arbitrárne a neodôvodnené.

18. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

III.1 K námietke porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

19. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (III. ÚS 364/2018).

20. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (I. ÚS 476/2019).

21. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľky vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

22. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo a proti napadnutému rozsudku okresného súdu podala odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd, ktorý tak aj učinil vydaním napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preto vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

23. S poukazom na uvedené preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K námietke porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

24. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie nepodala.

25. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

26. Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom. Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej

judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 174/2020).

27. Podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Citovaná právna úprava (účinná od 1. júla 2016) presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľa, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania.

29. „Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu

a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti)“ [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

30. V zmysle judikatúry ústavného súdu, ako aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Presvedčivosť odôvodnenia umožňuje aj všeobecná kontrola verejnosti.

30.1 Ústavný súd v postoji k odôvodneniu súdneho rozhodnutia ako integrálneho prvku základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ľudského práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prevzal koncepciu z case-law ESLP (k tomu napr. rozsudok Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999). Otázku, či všeobecný súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúce z čl. 6 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Podstatnou požiadavkou na súdne rozhodnutie súladné s čl. 6 ods. 1 dohovoru je, aby súd riadne odôvodnil argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci.

31. Vychádzajúc z dôvodov ústavnej sťažnosti v danej veci, sťažovateľka nepodaním dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku proti napadnutému rozsudku krajského súdu nevyčerpala právny prostriedok, ktorý jej priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd.

32. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď táto nevyužila prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý jej zákon účinne poskytoval, teda nepodala dovolanie, hoci ho podať mohla a mala, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. III. ÚS 562/2017).

33. Keďže sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti netvrdila, že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, preto neprichádzal do úvahy ani prípadný možný postup ústavného súdu podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

34. Na základe uvedených skutočností preto ústavný súd po predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

35. Ústavný súd na tomto mieste poukazuje na svoju rozhodovaciu prax, keď obdobne rozhodol napríklad aj vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 562/2017, I. ÚS 6/2020, či I. ÚS 174/2020.

36. Napriek už uvedenému záveru ústavný súd, vychádzajúc z materiálneho prístupu ochrany ústavnosti, aby sťažovateľka nepodaním dovolania neutrpela ujmu na svojich základných právach a slobodách, nad rámec veci po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu zistil, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku s námietkami sťažovateľky pomerne obsérne a podrobne v bodoch 17 až 28 vysporiadal. Z obsahu odôvodnenia tohto rozhodnutia jasne vyplýva, že krajský súd sa venoval zodpovedaniu argumentov sťažovateľky, ktoré uplatnila v odvolaní proti prvoinštančnému rozhodnutiu. Reagoval na nich spôsobom, ktorý by ústavnému súdu ani pri meritórnom preskúmaní neumožňoval vysloviť záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno a reálne nepreukázala, že medzi ňou a žalovanými došlo k uzavretiu ústnej zmluvy s konkrétnym obsahom, na základe ktorej by žalovaným voči sťažovateľke vznikla povinnosť zaplataenia sťažovateľkou nárokových finančných prostriedkov. S poukazom na jeho odôvodnenie a na dôvody v ňom uvedené ho nie je možné považovať za svojvoľné či arbitrárne. Pritom skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade

so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. I. ÚS 114/09, I. ÚS 604/2017, III. ÚS 439/2018).

36.1 Medzi sťažovateľkou namietaným porušením základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru a napadnutým rozsudkom krajského súdu tak neexistuje príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia porušenia uvedených práv po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, preto po predbežnom prerokovaní by ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

37. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu